

Ένα ταξίδι με την «Αργώ» στο παρελθόν (Μιχάλης Μιχαλακόπουλος)

/ [Πεμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Ελάτε να ταξιδέψουμε με την ΑΡΓΩ της φαντασίας μας και της καρδιάς μας, στα νάματα του πλεύσιμου ποταμού της γλώσσας μας, με αντίστροφη αυτή τη φορά κατεύθυνση. Το λιμάνι αφετηρίας μας ονομάζεται 20ος αιώνας μ.Χ. Ο πραγματικός περίγυρος της εποχής μας, δίνει εικόνες φτωχών, άνεργων, άστεγων. Παίρνουμε ένα δείγμα από ένα ποίημα του Νικηφόρου Βρεττάκου που αποδίδει αυτή την εικόνα:

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΤΩΝ ΑΣΤΕΓΩΝ

Μητέρα του Χριστού Μαρία,

Πόσο είναι η νύχτα τούτη κρύα

Δεν μπορεί ο Θεός να καταλάβει,

Κατέβα Συ απ' τους ουρανούς,

Και μ' αναμμένους τους φανούς,

Του Χάρου οδήγα το καράβι...

Ας σαλπάρουμε τώρα για τον επόμενο σταθμό μας, 500 χρόνια πίσω, στο 15ο αιώνα μ.Χ. Ο άγνωστος ποιητής κλαίει για τη δίσμοιρη Αθήνα:

ΟΥΑΙ ΜΟΙ ΤΗΝ ΑΘΛΙΑΝ

Πάλιν Αθήνα οδυρούς εκ βάθους αναπέμπει.

Ω δένδρα μου πανώραιοι και τις να σας αρδεύσει;

Τις να ραβδίσει τον καρπόν ωραίον τον δικόν σας;

Τις να ποιή το έλαιον, την αρτισίαν του κόσμου,

Την λυχνοψίαν του φωτός και φωταυγίαν του σκότους;

Ο επόμενος σταθμός μας, βρίσκεται στο 10ο μ.Χ αιώνα. Ένας ταλαντούχος, εμπνευσμένος ποιητής, που κρατάει το βασιλικό σκήπτρο, ο Κωνσταντίνος ο Πορφυρογέννητος, μας «κερνάει» ένα γλυκύτατο αναστάσιμο ύμνο:

Τον λίθον θεωρήσασαι αποκεκυλισμένον, αι Μυροφόροι έχαιρον. Είδον γαρ νεανίσκον, καθήμενον εν τω τάφω και αυτός ταύταις έφη. Ιδού Χριστός εγήγερται, είπατε συν τω Πέτρω τοις Μαθηταίς. Εν τω όρει φθάσατε Γαλιλαίας. Εκεί υμίν οφθήσεται, ως προείπε τοις φίλοις.

Πλέουμε τώρα πλησίστιοι στον 4ο αιώνα μ.Χ. Εκεί είναι ευκαιρία να μεταλάβουμε,

ψιθυρίζοντας με τον Μεγάλο της Καισαρείας, Πατέρα, Μεγάλο Βασίλειο, μια ευχή του:

Οίδα Κύριε ότι αναξίως μεταλαμβάνω του Αχράντου Σώματος και του τιμίου Σου αίματος... Ο τρώγων μου τη σάρκα και πίνων μου το αίμα εν εμοί μένει καγώ εν αυτώ.

Η ΑΡΓΩ μας τώρα, πλησιάζει στο σπουδαιότερο σταθμό της ιστορίας του ανθρώπου. Ο σαρκωμένος Θεός και Λόγος του Θεού θα έρθει στη γη για να διδάξει τον παραστρατημένο άνθρωπο τους τρόπους σωτηρίας του. Από το κατά Ιωάννη Ευαγγέλιο (ε, 14-17, 1ος μ.Χ αιώνας), σταχυολογούμε ένα εύκολα κατανοητό χωρίο:

Εγώ ειμί ο ποιμήν ο καλός και ...την ψυχήν μου τίθημι υπέρ των προβάτων. Και άλλα πρόβατα έχω, ά ουκ έστιν εκ της αυλής ταύτης, κακείνα με δει αγαγείν και της φωνής μου ακούσουσι και γενήσεται μία ποίμνη, εις ποιμήν. Είναι χωρίς αμφιβολία συγκλονιστικό μετά από δύο χιλιάδες χρόνια, η γλυκειά λαλιά, να γίνεται, σε ικανοποιητικό βαθμό, κατανοητή και σήμερα, από όσους γνωρίζουν την ελληνική γλώσσα.

Ο επόμενος σταθμός μας (5ος αιώνας π.Χ.), γίνεται σε ένα τόπο χλοερό και δροσερό, με αγλαόκαρπα και ευσκιόφυλλα δέντρα. Στις πυκνές φυλλωσιές τους, πυκνόφτερα αηδόνια με τις γλυκολαλιές τους, συνθέτουν ένα πραγματικά παραδεισένιο τοπίο. Η περιγραφή γίνεται στο έργο του Σοφοκλή Οιδίπους επί Κολωνώ (1-3, 14-19). Τον τραγικό τυφλό πατέρα οδηγεί στον Κολωνό η τραγική

κόρη του Αντιγόνη.

**-ΟΙΔΙΠΟΥΣ: τέκνον τυφλού γέροντος Αντιγόνη, τίνας χώρους αφίγμεθ'ή
τίνων ανδρών πόλιν; - ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Πάτερ ταλαίπωρ' Οιδίπους, πύργοι μεν
πόλιν στέφουσιν χώρος ... δε βρύων δάφνης, ελαίας, αμπέλου.
Πυκνόπτεροι δ'είσω κατ'αυτόν ευστομούσ' αηδόνες...**

Ούριος άνεμος πνέει καθώς η ευπλοούσα ΑΡΓΩ κατευθύνεται στον τελευταίο σταθμό του ποταμόδρομου της γλώσσας μας, τον 9ο αιώνα π.Χ. Δένει στο ποταμομουράγιο που φέρει το όνομα Οδύσσεια και οι ναυτεπιβάτες, κατεβαίνουν για να χαλαρώσουν και να απολαύσουν την ομορφιά του τοπίου...

«Ένθα δε δένδρεα πεφύκασι τηλεθώντα, όγχναι (αχλαδιές), και ροιαί (ροδιές), και μηλέαι αγλαόκαρποι, συκέαι τε γλυκεραί και ελαίαι τηλεθώσαι. ...ού ποτε καρπός απόλλυται, ούδ'απολείπει, χείματος ουδέ θέρεος, επετήσιος..» (Οδύσσεια, η, 114-119).